KÁZÁNÍ Velký pátek 15.4.2022

L 22,31-34

„Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím." Řekl mu: „Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt." Ježíš mu řekl: „Pravím ti, Petře, ještě se ani kohout dnes neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mne znáš."

Sestry a bratři,

včera jsme při setkání na Biblí četli tyhle oddíly podrobněji a živě jsme nad nimi hovořili. A došly nám nové věci.

Třeba to, že Lukáš věnuje rozhovoru Ježíše s učedníky při poslední večeři v porovnání s původním Markem mnohem víc prostoru. Ježíš chce právě u poslední večeře říct učedníkům ty nejdůležitější věci. Asi abychom i my na ně a na tyhle souvislosti pamatovali, když se sejdeme kolem jeho stolu.

Taky nám z Lukášova podání došlo, jak moc Ježíš osobně a lidsky toužil jíst se svými učedníky velikonočního beránka ještě před tím, než bude trpět. A jak své učedníky skutečně miluje. Proto i ty těžké věci jim říká s láskou. Však podle Lukáše Ježíš do té poslední večeře a všech těch nejvážnějších rozhovorů kolem vstupuje slovy: ***Jak moc jsem toužil jíst s vámi tohoto beránka dříve, než budu trpět.*** A pak na rozdíl od staršího Marka - dříve, než o zradě jednoho z nich - mluví o novém významu hodu beránka. Lámaného chleba a kalichů vína. O tom, že se z lásky k nim vydává. Ano, i pro toho, který je sním u stolu jako zrádce. To „běda" na jeho adresu není výhrůžné, ale plné lítosti. Lukáš vynechává, že by pro toho zrádce bylo lépe, kdyby se vůbec nenarodil. Když už jsme u toho, možná jste si všimli, že podle Lukáše do Jidáše vstoupil satan. A to lze z jedné strany chápat jako polehčující okolnost. Tu zradu inicioval jiný zloduch. Ježíš sám zřejmě ani nevěděl, kdo z těch dvanácti učedníků je tím zrádcem. A když z toho byli zaskočení a zmatení, začali se dohadovat, kdo z nich je ten slabý článek a následně kdo naopak není, Ježíš je utrápeně nekárá. Ale mluví o královském významu služby. A že on je mezi nimi a pro ně všechny ten, který slouží. A pak řekne to, co mi přijde jako vrchol velkorysého přátelství a lásky. Těmhle zmateným učedníkům včetně zrádce mezi nimi říká: ***A vy jste ti, kdo se mnou v mých zkouškách vytrvali.*** Tak v té nejdůvěrnější a zároveň nejtěžší chvíli při poslední večeři Ježíš charakterizuje své učedníky. Udílí jim své království a ujišťuje je, že s nimi počítá ve své budoucnosti. Až tahle poslední večeře a vláda jeho věrné lásky dojdou naplnění.

Proto, když se pak Ježíš obrátí k Šimonu Petrovi, slyšíme to v těchto souvislostech a v tomhle duchu. Ne jako tíživý povzdech, pokárání nebo výčitku: Šimone, Šimone… Ne. Je to projev úcty, hluboké náklonnosti a solidarity. V tom, co Šimona a jeho druhy v zápase o věrnost ve zkouškách čeká. S čím mají - a on v jejich čele - počítat: ***Šimone, Šimone hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici.*** Obrací se na Šimona, ale týká se to jich všech. Vlastně i nás. Pokud jde o to vytrvat ve zkouškách víry. Neodpadnout od Ježíše, Beránka Božího, a od víry v něho. Týkají se tahle slova Ježíšova i nás.

Za pokušením zrady i za těžkými zkouškami víry a věrnosti, oddělujícími zrno od plev, se skrývá nepřítel. S tím počítej. S tím počítejte. Ale Ježíš ho odhaluje. A podobně jako v příběhu

Joba, říká, že to satanské tříbení je pouze na vyžádání u Nejvyššího, na Boží povolenku. Tak je jeho působení omezeno. A pak hlavně říká: ***Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.“***

To je pravda i povzbuzení nejen pro Šimona Petra, který se měl stát vůdčí oporou první církve. Bez Ježíšových proseb za něj by to tříbení ani Petr nedal. Zapře Ježíše – a Ježíš to nějak věděl. Ale od víry Petr neodpadl. A Ježíš chtěl, aby to slyšel a mohl tomu věřit, ještě než to nejtěžší přijde. Aby se mohl opřít o to, že Ježíš za něj prosil a prosí. Aby jeho víra nepřestala, nedesertovala, nedošla. Aby taky celá církev tohle věděla. Že v tom satanském tříbení, které přichází a může přijít - nad naše síly - je Pán Ježíš při nás svými prosbami. Aby ani naše víra neselhala, nedošla. V těžkých souženích a zkouškách. Ani v těžkých selháních a výčitkách svědomí.

Ale prosby Pána Ježíše zmůžou ještě něco víc. ***A ty až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.*** Petrovi, který zapřel, umožnily, aby se obrátil. Aby nepodlehl svému provinění a nevzdal se důvěry v Boží milost a v lásku svého Pána. Jeho přímluvy obrátily Petrovu slabost v novou sílu. Aby se stal posilou svým bratřím a sestrám ve víře a ve zkouškách věrnosti.

Bratři a sestry, myslím a věřím, že to tady dnes čteme a slyšíme proto, že se to týká taky nás! Je to slovo Pána Ježíše i pro nás, do naší situace. Do tíhy a tříbení, které na nás čím dál víc doléhají. Pán i za tebe a za mne prosí, aby naše víra neselhala. Nedošla. Abychom se nevzdali víry pod tlakem nelidského nepřátelství. Ani pod tlakem svého strachu a selhání. Abychom vždycky věřili v jeho lásku a prosby za nás. Abychom se od své slabosti mohli i v nejhorším obrátit, navrátit k němu, k jeho síle. A ke svým bratřím a sestrám, a jim být z jeho síly znovu posilou. A když se něco takového stane, abychom věděli, kdo je za tím, že z nás samých tohle není.

Jedna dotahující Lukášova zvláštnost nakonec. Když za chvíli uslyšíme, že Petr potřetí Ježíše zapřel a kohout zakokrhal: ***Tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra; a Petr se rozpomenul*** na jeho slovo… Bylo to pohlédnutí s výčitkou: Tak vidíš, já ti to říkal? Nebylo to spíš ohlédnutí a pohlédnutí lásky? Zraněné, a přece ujišťující lásky?

Tichá chvíle

Pokračování ve čtení z L 22-23